PUNT DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/. Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent
Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada
Director
Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'àrea
Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont
Edició diària
Tura Soler **(Girona)**, Xavier Sala **(Economia)**, Antoni Dalmau **(Política)**, Joan Poyano **(Comarques)**, Josep Martinoy **(Catalunya, Espanya i Món)**, Jordi Camps **(Esports)**, Joan Ventura **(Cultura i Espectacles)**, Jordi Grau **(Punt Divers)**, Dani Vivern **(Arxiu)**, Fermí Sidera **(Correcció)**, Àngel Madrià **(Maquetació)** i Joan Castro **(Fotografia)**.

Edicions Setmanals
Redactor en cap
Josep Collelldemont **(Catalunya Nord)**
Joan Carles Codolà **(Tot l'Esport)**, Carme Vinyoles **(Diumenge Punt)** i Pau Lanao **(Presència)**

Especials
Antoni Corominas
Delegacions:
Calella-Alt Maresme: c/.Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.
Olot: c/. Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.
Figueres: c/. Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.
Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.
Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.
Publicitat: Joan Boix. **Administració:** Jaume Carbó.
Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT.DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT.DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Pacte

De vegades es plantegen polèmiques en què la proximitat i la connexió dels interessos de les parts és tan gran, que es decanti cap on es decanti la balança, sempre totes dues parts hi sortiran guanyant i perdent a la vegada, de manera que la polèmica esdevé estèril i poc intel.ligent. La intel.ligència, com també l'interès mutu, està en arribar a un acord, a un consens en què ningú no abusi de ningú i el litigi es resolgui per la via del pacte i de la conversa.

Aquesta és, més o menys, la reflexió més sintetitzada que es pot extreure de la controvèrsia que s'ha suscitat a Caldes de Malavella pel que fa a la resolució de la Direcció General d'Indústria que atorga un perímetre de protecció a les principals empreses de comercialització d'aigües minerals. La posició majoritària a l'ajuntament de Caldes considera que la decisió de la direcció general incideix negativament sobre el conjunt del municipi, en tant que en pot condicionar el desenvolupament urbanístic, ja que la llei estableix que per a qualsevol obra que suposi una incidència sobre el subsòl inclòs dintre del perímetre de protecció s'haurà de disposar d'una autorització específica d'Indústria i Energia. Com que aquest perímetre de protecció inclou una gran part del nucli urbà del poble, totes les modificacions que s'hi facin quedarien sotmeses a la legislació del perímetre de protecció.

Les empreses productores assenyalen que la mesura adoptada és important de cara al futur per assegurar-se legalment la quantitat i la qualitat de l'aigua a comercialitzar. Aleshores, ¿fins a quin punt entren en conflicte aquí interessos particulars i interessos col.lectius? ¿Fins a quin punt es pot considerar que la indústria de les aigües termals es pot separar dels interessos col.lectius del poble de Caldes? Per què no s'ha arribat ja de principi a un acord que hagi evitat les suspicàcies que ara s'han aixecat entorn del tema? En aquesta qüestió la sortida només pot ésser, òbviament, l'entesa.

ENTRE DIJOUS

Jaume Guillamet

Catalanisme no polític

La gent està contenta de ser catalana. Aquesta veritat tan elemental i òbvia, d'innecessària formulació en aparença, és un condicionament important de l'actua vida política. Els catalans estem contents de poder-nos manifestar lliurement com a tals, com no s'havia pogut fer gairebé mai en la nostra història dels tres últims segles. Aquesta normalitat política que va sumant anys és un fet nou, una mica gratuït i tot per les expectatives que molta gent en realitat no s'havia fet, que produeix fins i tot efectes retardats. Ara es pot ser català sense risc, se'n pot exercir obertament, complagudament i tot. És la descoberta de molts que té sovint una expressió ingènua i espontània, innocent i satisfeta.

Ser català havia tingut aspectes d'incomoditat, de vergonya i de risc, segons els casos, per a les generacions que han conegut altres règims polítics. Exercir de català no havia estat mai fàcil. El catalanisme ha estat el denominador comú dels qui actuaven obertament en defensa de la llengua, de la cultura i de la possibilitat d'un règim d'autonomia que només va poder ser assajat, ben accidentadament, durant la Segona República. La catalanitat natural de la majoria trobava una expansió prudent en l'afició pel Barça, en l'humor de Joan Capri i en alguns grans mites religiosos, primer, en la cançó, el teatre i alguns llibres, en un segon moment més motivat.

Des de l'esquerra aquest factor es va menystenir en el moment de la transició i en les primeres eleccions catalanes. S'havien obtingut uns resultats electorals enlluernadors i, en pocs mesos, es va passar de projectes doctrinals de transformacions socials a crisis profundes, d'ideologia i d'identitat política. El primer partit que va ocupar el govern de la Generalitat ha tingut des d'aleshores una prima, suplementària, a la que ja és inherent a la seva identificació amb la reestrena democràtica de l'autonomia. No s'ha fet altra política sistemàtica des de la Generalitat, aquests vuit anys, que la rellorada invocació dels trets d'identitat nacional, que un monocultiu intens dels sentiments patriòtics de la que els anys 70 se n'hauria dit la majoria silenciosa.

L'estrena i desenvolupament d'una televisió pròpia ha estat el mirall d'aquest fenomen recent i vigent d'un catalanisme de sentiments més que d'arguments polítics, allò que més ha contribuït a cohesionar-lo i contribueix encara a expandir-lo. No és pas una anècdota, tot plegat. Quan s'analitzen políticament les perspectives de l'autonomia catalana, no se solen fer gaire presents anàlisis en aquesta direcció. És aquest fenomen allò que permet explicar com han fet forat uns determinats missatges que barregen un nacionalisme d'intencionalitat creixent amb un localisme d'allò més tronat. És aquest fenomen, i el contrapunt a la crisi dels grans ideals socials de l'esquerra tradicional, allò que abona un missatge independentista que no aporta cap mena de preocupació per l'estabilitat de l'ordre social establert.

«La catalanitat natural de la majoria trobava una expansió prudent en l'afició pel Barça, ...»

Moral acomodatícia

Parlàvem fa unes setmanes del catalanisme de situació, amb to més aviat reticent. El catalanisme no polític és un tema que permet també unes pinzellades periodístiques, a l'espera de consideracions i anàlisis més detingudes. El catalanisme de situació seria una moral política provisional, acomodatícia, per part dels qui estan sempre perquè les coses no canviïn, per conservar la seva posició. El catalanisme no polític, tot i que és un ambient que afavoreix objectivament el catalanisme de situació, és expressió popular espontània que té una lògica històrica pròpia que pot admetre, sens dubte, sortides progressistes.

Tot i els inconvenients que presenta a curt termini per la vida lliure en democràcia, el catalanisme no polític que impregna avui els sentiments d'una immensa majoria dels ciutadans és l'expressió d'una satisfacció popular de poder exercir lliurement i tranquil.lament com a catalans. El catalanisme no polític, si és viscut de manera acrítica, permet però la perpetuació en el govern de la Generalitat de l'opció social i políticament més conservadora. Perfectament identificada en un dirigent principal, en aparença més familiar que polític, en un llenguatge i un estil casolans, en un missatge pla i pràctic, per tant ambigu, aquesta força política abona i acull el catalanisme de situació i es val de l'expressió més acrítica del catalanisme no polític per fer el seu govern una simple defensa dels interessos establerts i de la seva renovació.

XUCLAMEL

Al RCE Espanyol de Barcelona, per la victòria aconseguida contra el Bruges, que li permet arribar a la final de la Copa de la UEFA. La trajectòria europea de l'Espanyol aquest any ha estat admirable. Ha eliminat equips de l'anomenada de l'Inter o del Borussia i ha demostrat que amb un grup de jugadors ben conjuntats i sense grans figures també es pot fer un gran camí. Enhorabona.

MARXÍVOL

La inclusió, per part de la Generalitat, de la comarca de la Cerdanya en l'Equip d'Atenció a la Infància d'Alt Risc Social de Lleida, en comptes de situar-la, com correspondria, en les comarques de Girona suposa un embolic comarcal més, un conflicte territorial per afegir als que ja existeixen. Voleu dir que ens en sortirem, d'això de dividir políticament parlant el país?

DIA PER ALTRE

Joan Carreres i Péra

Tot dinant...

Dilluns a migdia. Estàvem dinant. El nen —onze anys— es posa seriós i comenta:

—Sabeu? Potser demà hi tornarà a haver vaga.

—Bé. I què? Suposo que ja et deu anar bé.

—Oh! I demà passat, també...

—Per a vosaltres encara millor, o no?

—...Ens han dit que demà passat, encara no és segur. I que ja ho sabrem per la televisió. (!)

«Aquest món, cada dia està més xarbotat (L'àvia)». «Abans els qui feien vaga eren els estudiants. Ara són els mestres (l'avi)». (Mirades de desaprovació per part dels pares del nen, que no fan cap comentari).

—...I, segons com vagin les coses, la setmana que ve en comptes de dos dies de vaga, n'hi haurà tres (el nen mira el plat d'escudella i la va remenant a poc a poc amb la cullera. És tal vegada el primer cop a la seva vida que intervé en una conversa de grans, en una cosa seriosa, i se sent protagonista).

A veure. Això de fer festa ¿us va bé o no us va bé, a vosaltres? (to irònic del pare, i cop de colze de la mare al seu home).

—És que si no es posen d'acord els mestres i el govern, després hi haurà vaga indefinida...

Mira que bé! D'aquesta manera podreu empalmar amb les vacances d'estiu (la ironia del pare, entesa perfectament per la mare, és perquè els avis no hi fiquin cullerada i no comencin a desbarrar contra el sector de l'ensenyament d'aquest país, contra l'escola pública, contra el govern i contra la mateixa democràcia).

—Sí, eh? I els exàmens de curs? Després vindrà l'estiu i ens fareu estudiar per aprovar pel setembre..O potser haurem de repetir curs.

I els altres nens ¿Què diuen? (mare).

—Res. També estan preocupats. Els grans diuen sempre que no entenen els nens; però són els nens, els qui no entenen les coses estranyes que fan els grans.

Punt, El, 1988-04-21, p. 4.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)